

¿I ara, amb qui pacten?

La unió de l'oposició bloquejava la setmana passada l'aprovació dels pressupostos del 88 que ha presentat en les Corts el govern valencià. Al remat, tot ha quedat com fa deu mesos i l'executiu valencià, malgrat no voler adonar-se'n, ha d'arribar al pacte amb algun grup de l'oposició.

Ara, l'equip econòmic del govern valencià haurà d'escoltar els plantejaments de l'oposició, per separat.

Josep Ramon Lluch

Lu de gener de 1988 la Generalitat valenciana no tindrà els pressupostos aprovats. Dimecres dia 2, el ple de les Corts valencianes acordà —per 44 vots a favor i 41 en contra— l'aprovació de l'esmena a la totalitat del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a 1988. L'esmena, que rebutjà el projecte de pressupostos presentat pel govern valencià per a ser discutit en les Corts autonòmiques, fou aprovada gràcies als vots dels diputats d'AP, Unió Valenciana, CDS, Izquierda Unida i de l'únic representant del grup mixt, mentre que els dos diputats nacionalistes d'Unitat del Poble Valencià s'hi abstingueren.

És la primera vegada que un govern —tant autonòmic com central— veu rebutjats els seus pressupostos per l'oposició i, en el cas del País Valencià, demostra que alguna cosa important ha canviat en la política autonòmica arran de les passades eleccions del 10 de juny. El partit socialista no té ja la majoria al Parlament valencià i les forces de l'oposició —encara que estan

situades en posicions ideològiques ben diferents— són capaces de posar-se d'acord per a derrotar els projectes que presenta el grup que hi té la majoria, però minoritària.

Aquest fet històric té, però, alguns aspectes que cal analitzar de manera detinguda. En primer lloc, cal esbrinar les causes que mogueren els grups de l'oposició a unir-se i a votar plegats l'esmena a la totalitat del projecte de llei de pressupostos presentat pel govern. En principi, semblava que el motiu principal era que el projecte socialista no s'adequava suficientment a les noves necessitats i les prioritats suscitades per les recents inundacions patides per onze comarques valencianes. Tanmateix, la portaveu dels grups de l'oposició a l'hora de la defensa de l'esmena als pressupostos, l'aliancista Rita Barberà, féu ben curtes referències a aquest tema en el seu parlament.

Rita Barberà es referí més extensament a la manca de voluntat del president Joan Lerma de comptar amb les opinions de l'oposició a l'hora de redactar el projecte de pressupostos, tot recordant que el partit socialista ja no pot aplicar la majoria mecànica en la

cambra legislativa i que necessita pactar abans qualsevol tema que vulga que s'hi approve. Rita Barberà va dir que «fins i tot en el cas que no hi haguera hagut les passades inundacions, aquest projecte de pressupostos seria inacceptable...». La portaveu de l'«oposició unida», com va qualificar el socialista Segundo Bru el bloc opositor al projecte de pressupostos, no va detallar gens ni programes ni partides que, al seu parer, caldria modificar. Tampoc no va marcar cap alternativa a l'hora d'incloure modificacions per a fer «acceptable» aquest projecte.

De manera que, tot i que la raó de rebutjar els pressupostos era la qüestió de les inundacions, el tema pràcticament fou anomenat de passada. D'altra banda, l'abstenció dels dos diputats d'UPV, que no se sumaren a l'operació promoguda pel diputat del mateix grup parlamentari (Esquerra Unida-Unitat del Poble Valencià), Pedro Zamora, secretari general del PCE al País Valencià, significa un distanciament dels nacionalistes de qualsevol intent de desestabilització del Parlament i de torpedinar el govern valencià sense que els avantatges estiguen gaire clars.

¿I ara què?, es preguntaven els peiodistes en el bar de les Corts després de la votació de la derrota dels pressupostos. Ara toca pactar. No hi ha més. A les poques hores de la derrota, el conseller d'Economia i Hisenda, Antoni Birlanga, va començar a contactar amb els portaveus de les diferents forces polítiques per tal de convocar-los a negociar els punts del projecte que consideraren que poden ser millorables.

En aquesta setmana, l'equip econòmic del govern valencià haurà d'escoltar els plantejaments i les modificacions que preconitzen els grups de l'oposició, per separat. És clar que els socialistes no podran pactar amb totes les forces de l'oposició, sinó que tractaran d'assegurar-se els vots d'algun grup concret per a poder fer reeixir la nova proposta de pressupostos. La incògnita és amb qui pactarà el govern valencià. Durant el cap de setmana, en distints medis polítics ja s'insinuava la possibilitat d'un pacte PSOE-UV.

A priori, qualsevol grup parlamentari té suficients vots per a garantir l'aprovació del projecte, de manera que qualsevol de les forces polítiques

de l'oposició pot convertir-se en aliada dels socialistes en aquest tema a canvi, és clar, d'algunes contrapartides.

Segons diferents observadors, el CDS és d'entrada, el partit amb més possibilitats de sumar-se a la iniciativa socialista. Avala aquesta afirmació el fet que durant la defensa del projecte de pressupostos que realitzà el diputat socialista Segundo Bru no fera cap referència crítica al grup centrista, mentre que sí que en digué —i de ben grosses— contra la resta de partits embarcats en l'operació antipressupostos. El CDS, cal recordar-ho, té molt d'interès a aconseguir un senador del seu partit i l'acord amb el grup socialista en el tema dels pressupostos podria donar via lliure a l'elecció d'un centrista per a aquest càrrec.

La resta de forces també s'han mostrat disposades a la col·laboració i el diàleg amb el conseller Birlanga per a obrir la via a l'aprovació dels pressupostos. L'anticatalanista Campillo —d'UV— s'entrevistarà aquesta setmana amb els socialistes, mentre que l'aliancista Rita Barberà ho farà dimecres dia 9, tot just quan aquest número arribe als quioscos.

Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat valenciana per a l'any 1988, ¿quines són les dades que ha presentat el govern a la resta de forces polítiques presents a les Corts?

Tot pressupost té dos grans apartats: el d'ingressos i el de despeses. La suma total de tots dos ha de ser coincident. Tots els diners que es despenen s'han d'haver ingressat abans, o s'han de demanar prestats (Variació de Passius Financers). L'any 1988 el govern de la Generalitat té previst gastar/ingressar 374.597,2 milions de pessetes.

L'estructura d'ingressos és definitiva de la forma de finançament. En el cas del finançament de la Generalitat, queda ben clar que no és autònom. La font autònoma és la recaptació, el sistema impositiu. Mentre els ingressos de l'estat depenen en més del 70 per cent dels impostos, els de la Generalitat només suposen el 8,8 per cent dels ingressos.

Per contra, la Generalitat depèn de les transferències d'altres organismes. Fonamentalment, estatals. Depèn dels diners pactats. L'any 88, n'esperen 301.841,2 milions de pessetes, és a dir, el 80,6 per cent (Transferències Corrents més Transferències de Capital). De recursos propis, queden, per tant, 59.256,1 milions de pessetes, i 13.500 milions de prestats.

Tot, però, no és això. Del total de Transferències, 28.684 milions de pessetes estan condicionades: no hi decideix la Generalitat, hi decideix qui envia els diners; 130.648 milions de pessetes són de la Seguretat Social, transferits per al Servei Valencià de la Salut; i 53.661 milions, transferits pel Fons de Cooperació Municipal per a les corporacions locals. És a dir, 212.993 milions de pessetes arriben ja

LA POLÍTICA ECONÒMICA NO ES DISCUTEIX

¿Pressupostos? ¿Quins pressupostos?

Al llarg de diverses setmanes, els pressupostos de la Generalitat han estat notícia. L'oposició al govern del PSOE ha aconseguit que tornen al Consell. Les raons, però, no són de política econòmica. Aquest és un debat furtat de sempre a les Corts valencianes.

Rafael Castelló

¿Quins pressupostos s'han tornat al govern de la Generalitat? ¿Quin era el contingut econòmic del document rebutjat per les Corts valencianes? Fa la impressió que això és el que menys ha importat a l'hora de valorar la posició de cadascun dels grups parlamentaris.

La llei de pressupostos, elaborada cada any, potser és el document polític més important del govern valencià. Hi queden reflectides les intencions del govern per a tot un any. En el pressupost apareix la política econòmica que es vol aplicar, en funció de l'estructura de despeses i ingressos de les administracions regides per ell. Sense entrar en la problemàtica de l'articulat del

El sector de Sanitat, la hipoteca més gran del govern autònom.